

ikke for, at den administrative Afgjørelse, idet den paa mange Punkter maatte være overladt til, om ogsaa høitstaaende, saa dog Ministeriets underordnede Embedsmænd, kunde foregaa i en Retning, som ikke stemmede med, hvad den lovgivende Magt havde ment med Loven, og det har altsaa vistnok meget for sig, som den høitærede Minister udtalte, at man skulde lade alt det komme med i Loven, med Hensyn til hvilket det ikke er ganske klart, hvorvidt det henhører under Administrationen eller ikke. Der er et Punkt, hvorpaa jeg særlig vil henlede Opmærksomheden, navnlig for et muligt Udvalgs Styld, og det er, at der er Noget i Lovforslaget, som fuldstændig er overladt til Kultusministerens Bestemmelse, og hvorpaa man mulig ikke har tænkt. Man siger i Lovforslagets § 6, at Præsten kan, hvad Prædiken angaar, lade Gudstjenesten besørge ved theologiske Studerende osv., men Sagen er, at der sletingen Lovbestemmelse er om, hvilke theologiske Studerende der har Afgang til Prædikestolen. Naar jeg siger, at der sletingen Lovbestemmelse er derom, saa har jeg ganske vist forsaavidt Uret deri, som der er en gammel Forordning, men den er meget gammel, nemlig af 1697, som paa engang giver Bestemmelser om udlændiske Studenter og relegerede Studenter i Henseende til deres Afgang til Prædikestolen og dernæst om danske Studenter, og med Hensyn til disse siges der, at de have Lov til at prædike i Kjøbstæderne til Froprædiken og ellers paa Landet til de andre Gudstjenester. Dernæst kom der i 1801 et Reskript, som vilde forklare Sagen, men som snarere forvirrede den end gjorde den klarere, og et halvt Aar efter maatte man ved en Ræcellesolution give yderligere Bestemmelser, der til dels gjorde dette Forhold meget dunklere, end det allerede tidligt var. Det er det Sele, man har om dette Punkt, og det vil altsaa stadig henhøre under den høiere Administration at bestemme, hvem der har Afgang til Prædikestolen og hvem ikke. Har man nu ingen Betænkning ved — og det er vistnok den heldigste Fremgangsmaade — at lade dette Spørgsmaal vedblive at henhøre under den høiere Administration, saa tror jeg heller ikke, at man skal være ængstelig ved at overlade mere til denne Ad-

ministration, hvortil jeg f. Ex. vilde henregne Bestemmelserne dels med Hensyn til de Indberetninger, hvorefter der efter Lovforslaget kan være Tale, og dels ogsaa i Henseende til Punkter vedkommende den Betaling, der skal gives Kirkebetjentene for Udensognspersoners Vedkommende, idet man nemlig ikke har tilstrækkelige Bestemmelser derom i dette Lovforslag, og heller ikke kan saae dem ved at sammenholde det med Loven af 4de April 1855 om Sognebaandets Løsning, da der nemlig i Kjøbstæderne kan eksistere Forhold, som gjøre, at der maa gives en anden Regel end den, der nu, hvis Lovforslaget blev ophøiet til Lov, vilde indeholdes deri. Jeg har endnu kun en Bemærkning at gjøre, og det er den, at jeg tror, at der vil være endel Menigheder, af hvilke Lovforslaget ialtfald ikke uden særdeles betydelige Indskrænkninger vil kunne benyttes. Jeg skal blot nævne, at Bestemmelserne med Hensyn til et Par af Hovedpunkterne i Lovforslaget af nærliggende Grunde ikke lade sig anvende paa Hofs- og Slotskirken, heller ikke f. Ex. paa Kirken i Citadellet Frederikshavn, og af Grunde, som vistnok ere forffjellige fra de andre, men som man dog vil finde kunne have deres Vægt, heller ikke f. Ex. paa Hospitalskirken.

Madsen: Efter den Maade, hvorpaa den høitagtede Kultusminister har omtalt dette Lovforslag, og efter den Anbefaling, som er bleven det tildelt af den høitærede sidste Taler, antage Forslagsstillerne, at man tør have et noget berettiget og godt Haab om at se dette Lovforslag igjennem. Jeg maa allersørst gjøre en Bemærkning om, at der vist er indlobet en Feil i den 5te Linie af § 9, idet der staar: „tidligst 48 Timer“; det er nedskrevet ligefrem efter Anordningen af 2den Oktober 1862; det staar saaledes der; det skal blive rettet; men jeg er forfildt bleven opmærksom derpaa. De Bemærkninger, som den ærede sidste Taler udtalte angaaende §§ 6 og 13, skulle Forslagsstillerne tage under nøiere Overveielse, eller ogsaa ville de, hvis Thinget, som jeg haaber, vil henvisse denne Sag til et Udvalg, der kunne blive taget under Overveielse. Forslagets § 8 lægge Forslagsstillerne temme-